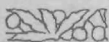

Po gozdu hodi in preiščuje kdovekaj! Včasih sname kapo z glave in otožno stopa pod ponosnimi, stoletnimi velikani, trdimi hrasti in trepetajočimi bori, ki čutijo ž njim veselje in žalost — — —

Ponoči, ko spi vsenaokrog, še stopa Damijan po gozdu in zre v višavo. Nad njim trepetajo zvezde in dozdeva se mu, da je ena posebno svetla in da ga vabi k sebi, kjer živi presrečna mati. — — —

V takih hipih se razjasni Damijanu obraz. Nad njim pa šumi gozd tako otožno in prijetno, kot bi mu pošumeval tiho uspavanko in mu izročal nebrojno pozdravov z nadzemskih višav. — —

Taras Vasiljev.

Na božji poti.

Pobožno ljudstvo romarsko
na božjo pot hiti,
kjer dobra Mati božja vsem
dobrot nebroj deli.

I jaz s pcpotno palico
zapustil svoj bom dom
in k Materi dobrotljivi
poromal danes bom.

In pred altarjem svetim tam
bom prosil jo klečé,
izprosi naj Slovencem mir,
vsi složno naj živé!

Žirov.

V nebo.

Zaplakala včeraj
je poljanica,
ko po nji otožna
šla je Anica.

Šla je v daljni, daljni —
vsem neznani kraj;
šla je nekam, nekam — —
več je ni nazaj.

Danes pa raduje
se poljanica;
vé: v nebo odšla je
davi Anica.

Gradiški.

